

Aristolochia verwoestte mijn leven, net zoals dat van vele anderen. Alleen was ik die boosdoener en alle anderen het slachtoffer.

Ik had een goed-draaiende kruidenierswinkel. Ik stond bekend om de goede kwaliteit van mijn geneeskundige kruiden. Ik had kennis van zaken, kende voor ieder kwaaltje wel een zaadje.

De drang om rijk te worden, om snel geld te verdienen deed mij de das om.

Eind jaren tachtig, begin jaren negentig waren vermageringskuren een echte hype. Iedereen wou wel dat figuurtje van een Christy Turlington of een Linda Evangelista. Ik zocht en vond het wondermiddel. Vermageren deed je ! Een schot in de roos, maar het Aristolochia-zuur deed meer dan dat. Het verwoeste je nieren en was kankerverwekkend.

Een dagvaarding volgde, een proces dat tot heden niet uitgeklaard is. Mijn reputatie kelderde, mijn fortuin ging in rook op. Alles was ik kwijt

Het heeft jaren geduurd vooraleer ik weer één kruidenmengeling door mijn handen liet gaan. Ik woonde in een kelder in één van de ergste sloppenwijken van de stad. Drugs-verslaafden stierven in het portiek, de nachten gonsden er van de dronken bedelaars. Op een morgen, toen ik de trap naar boven kwam, keek ik recht in de ogen van een stervende tiener. Gek genoeg bracht dit mij terug tot leven. Ik sleurde haar mijn kelder in en besloot haar te redden.

Nu help ik bedelaars van hun drankprobleem, cocaïneverslaafden van hun drugsprobleem... Ik meng nu terug mijn kruiden, steek terug in mijn naalden, bedachtzamer dan vroeger. Ik ben de laatste reddingsboei voor wie al lang geen toekomst meer heeft. Redden wat niet meer te redden valt, als vergoelijking voor wat ik ooit heb aangericht.

Tao Djang